

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 423/2025
22.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, из ... и ББ, из ..., чији је заједнички пуномоћник Ана Крунић Шеврт, адвокат из ..., против туженог ВВ, из ..., чији је пуномоћник Миланко Ракић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/24 од 28.08.2024. године, у седници одржаној дана 22.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/24 од 28.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/24 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/24 од 28.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 77/23 од 28.02.2024. године, у делу одлуке о главном тужбеном захтеву, којом је обавезан тужени да тужиоцима на име дуга као законским наследницима и правним следбеницима иза пок. мајке ГГ бив. из ..., исплати износ од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са каматом по референтној каматој стопи коју утврђује Европска централна банка на главне операције за рефинансирање увећану за 8% у динарској противвредности, почев од 29.08.2019. године, до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 289.255,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, обавезан је тужени да тужиоцима као наследницима сада пок. ГГ, мајке тужилаца, преминула у току парнице, врати новчани износ на име неисплаћеног дела позајмице, које је као зајмодавац, туженом- зајмопримцу, позајмила мајка тужилаца, код утврђеног да тужени није измирио у целости дуговање.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде донете уз правилну примену материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени није уз ревизију доставио правоснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања и околности случаја. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је 09.09.2019. године, а вредност предмета спора је 1.000 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**